

Erin Watt

Printesa de hârtie

Primul volum din seria Familia Royal

Traducere din engleză de Alex Văsieș

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Laura Davidescu

Ilustrație și design copertă: Meljean Brook

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Florin Paraschiv

Corectură:
Roxana Nacu
Rodica Petcu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WATT, ERIN

Prințesa de hârtie / Erin Watt; trad.: Alex Văsieș. –
București: Editura Trei, 2017

Conține bibliografie

ISBN 978-606-40-0058-3

I. Văsieș, Alex (trad.)

821.111

Titlul original: Paper Princess
Autor: Erin Watt

Copyright © 2016 by Erin Watt

Copyright © Editura Trei, 2017
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-0058-3

Capitolul 1

— Ella, ai fost chemată la biroul directorului, îmi spune domnișoara Weir înainte să intru în clasă, la ora ei de matematică.

Mă uit la ceas.

— Nici măcar nu am întârziat.

E nouă fără un minut, iar ceasul ăsta nu arată niciodată ora greșită. E, probabil, cel mai scump obiect pe care îl am. Mama a zis că a fost al tatei. În afară de spermă, e singurul lucru pe care l-a lăsat în urmă.

— Nu, nu este despre întârziat... de data asta. În privirea ei rece, de obicei, se strecoară scânteieri calde, iar instinctul îmi trimite semnale de alarmă către creierul meu adormit dimineața. Domnișoara Weir e o tipă dură, motiv pentru care îmi și place de ea. Se comportă cu elevii ca și cum ne-am afla aici ca să învățăm matematică pe bune, în locul vreunei lecții de viață despre cum să-ți iubești aproapele și tâmpenii dintr-astea. Așa că, venind din partea ei, acea privire înduioșată înseamnă că mi se pregătește ceva rău la parter, în biroul directorului.

— Bine.

Nu e ca și cum aș putea să răspund altceva. Dau din cap și mă îndrept către secretariat.

— Am să îți trimit tema pe e-mail, strigă în urma mea domnișoara Weir. Probabil presupune că nu mă voi întoarce la oră, dar nu există nimic mai grav de care m-ar putea acuza directorul Thompson decât ce am mai avut de înfruntat până acum.

Înainte să mă înscriu la Liceul „George Washington” în clasa a noua, deja pierdusem tot ce era mai important pentru mine. Chiar dacă domnul Thompson și-a dat cumva seama de faptul că nu locuiesc efectiv în districtul școlar George Washington, tot aș putea minți ca să mai trag de timp. Și chiar de-ar trebui să mă transfer, ceea ce ar fi cel mai grav lucru care mi s-ar putea întâmpla astăzi, tot nu-i mare scofală. Am s-o fac.

— Cum merge treaba, Darlene?

Secretara cu freză de mamă abia își ridică ochii din revista *People*.

— Ia loc, Ella, domnul Thompson te primește imediat.

Dap, am ajuns să ne tutuim, Darlene și cu mine. Sunt doar de o lună la Liceul GW și deja am petrecut mult prea mult timp în biroul ăsta din cauza teancului meu de avertismente pentru întârziere, care e în permanentă creștere. Dar asta se întâmplă când muncești nopțile și nu ajungi în așternuturile tale moi până la trei dimineața, în fiecare noapte.

Îmi lungesc gâtul împrejur, să trag cu ochiul prin jaluzelele deschise din biroul domnului Thompson. Cineva stă pe scaunul vizitatorului, dar tot ce pot zări e un maxilar proeminent și părul castaniu închis. Total diferit de al meu. Eu sunt cât se poate de blondă și cu ochii cât se poate de albaștri. Datorită bunăvoinței donatorului meu de spermă, după spusele mamei.

Vizitatorul lui Thompson îmi amintește de oamenii de afaceri din afara orașului, care erau dispuși să îi dea mamei bacșișuri consistente ca să pretindă, pentru o noapte, că e iubita lor. Unora li se scula pe chestia asta mai tare chiar și decât pentru sex. Așa e cu mama, desigur. Eu n-am luat-o încă pe drumul ăla. Și sper să nu fie nevoie să o fac vreodată, motiv pentru care îmi și trebuie diploma de bac, să pot merge la facultate, să-mi iau o licență și să fiu normală.

Unii copii visează să vadă lumea, să aibă mașini rapide, case mari. Eu? Îmi doresc propriul meu apartament, un frigider plin de mâncare și o slujbă stabilă, plătită, preferabil la fel de interesantă ca uscarea cleiului.

Cei doi bărbați discută și discută și tot discută. Trece un sfert de oră și ei tot trăncănesc.

— Auzi, Darlene? Eu tocmai lipsesc de la mate. E în regulă să revin când domnul Thompson n-o să mai fie ocupat?

Încerc să pun problema cât mai drăguț cu puțință, dar toți anii în care nu am avut parte de prezența unui adult în viața mea — adorabila mea mamă nestatornică nu se pune — fac dificil pentru mine să dau dovadă de supunerea pe care adulții o așteaptă din partea cuiva care nu are vârsta legală să consume alcool.

— Nu, Ella. Domnul Thompson o să iasă imediat.

De data asta are dreptate, pentru că ușa se deschide, iar directorul iese din birou. Domnul Thompson are cam un metru optzeci și arată ca și cum ar fi absolvit liceul anul trecut. Dar cumva reușește să dea impresia că e un tip responsabil.

Îmi face semn.

— Domnișoară Harper, poftiți înăuntru.

Înăuntru? Cu Don Juan acolo?

— Dar încă aveți pe cineva în birou. Și arăt spre ceea ce e evident deja. Treaba asta pare al naibii de dubioasă, iar

instinctul îmi spune că ar trebui să plec de aici cât mai pot. Dar dacă fug, renunț la viața asta pe care am planificat-o cu grijă timp de luni de zile.

Thompson se întoarce și se uită la Don Juan, care se ridică din scaunul său și îmi face un semn cu mâna lui imensă.

— Da, ei bine, el e motivul pentru care te afli aici. Poftim înăuntru.

Împotriva a ceea ce-mi dictează discernământul, mă strecor înăuntru pe lângă domnul Thompson și rămân în picioare, în fața ușii. Thompson închide ușa și jaluzelele biroului. Acum mă simt de-a dreptul neliniștită.

— Domnișoară Harper, vă rog să luați loc.

Thompson arată către scaunul pe care Don Juan tocmai l-a eliberat.

Stau cu brațele încrucișate și îi privesc cu obrăznicie. Mai curând ar inunda mările tot pământul decât să iau eu loc.

Thompson oftează și se așază în scaunul său, recunoscând o cauză pierdută atunci când vede una. Asta mă tulbură și mai tare, fiindcă dacă el se dă bătut în fața chestiei ăsteia, înseamnă că urmează ceva mai important.

Ia niște foi de pe birou.

— Ella Harper, dânsul e Callum Royal.

Face o pauză, ca și cum lucrul ăsta ar trebui să însemne ceva pentru mine.

Între timp, Royal se holbează la mine ca și cum n-ar mai fi văzut o fată în viața lui. Îmi dau seama că, stând cu brațele încrucișate, îmi adun sânii în față, așa că-mi las brațele să cadă pe lângă corp, atârând într-un mod stângaci.

— Încântată de cunoștință, domnule Royal.

E evident pentru toată lumea din încăpere că nu sunt încântată deloc.

Sunetul vocii mele îl scoate din starea lui de fascinație. Face un pas mare înainte și, până să pot face vreo mișcare, mă trezesc că-mi ține mâna dreaptă între mâinile sale.

— Dumnezeule, arăți exact ca el.

Cuvintele sunt rostite în șoaptă, astfel încât doar noi doi le putem auzi. Apoi, amintindu-și unde se află, îmi strânge mâna.

— Te rog, spune-mi Callum.

E o nuanță stranie în cuvintele lui. Ca și cum le-ar spune cu mare dificultate. Îmi trag mâna din mâna sa, ceea ce necesită un pic de efort, pentru că ciudatul nu vrea să-mi dea drumul. E nevoie ca domnul Thompson să-și dregă vocea pentru ca Royal să-mi dea drumul la mână.

— Despre ce e vorba? cer să fiu lămurită.

Ca fată de șaptesprezece ani, într-o încăpere unde sunt numai adulți, tonul meu e unul nepotrivit, dar nimeni nu schițează vreun gest.

Domnul Thompson își trece agitat mâna prin păr.

— Nu știi cum altfel s-o spun, așa că voi fi direct. Domnul Royal susține că ambii tăi părinți sunt decedați și că dumnealui e acum tutorele tău.

Ezit. Doar o secundă. Suficient de mult pentru ca șocul să se transforme în indignare.

— Pe dracu'!

Înjurătura dă pe afară înainte să o pot opri.

— Mama mea m-a înscris la acest liceu. Aveți semnătura ei în formularele de înregistrare.

Înima îmi bate de un milion de ori pe minut, pentru că semnătura aceea e, de fapt, a mea. Am falsificat-o pentru a putea să mențin controlul asupra propriei mele vieți. În ciuda faptului că sunt minoră, a trebuit să mă comport ca un adult în familia mea încă de când aveam cincisprezece ani.

Fiind un tip onorabil, domnul Thompson nu mă apostrofează pentru înjurătură.

— Conform datelor din acte, afirmațiile domnului Thompson sunt pe deplin justificate.

Foșnește foile în mâinile sale.

— Serios? Ei bine, minte. Nu l-am văzut pe tipul ăsta în viața mea și, dacă îl lăsați să mă ia cu el, următorul raport pe care o să-l primiți o să fie despre cum o fată din GW a dispărut printr-un complot al unor proxeneți.

— Ai dreptate, nu ne-am întâlnit până acum, intervine Royal. Dar asta nu schimbă cu nimic situația reală din acest moment.

— Ia să văd. Fac un salt către biroul lui Thompson și îi smulg foile. Privirea îmi alunecă pe pagini, fără să citesc de fapt ce scrie acolo. Îmi sar în ochi cuvintele — *tutore și decedat și lasă prin testament* —, dar ele nu-mi spun nimic. Callum Royal e tot un străin. Punct.

— Poate că, dacă mama ta ar putea veni aici, s-ar lămuri totul, sugerează domnul Thompson.

— Da, Ella, adu-o aici pe mama ta, iar eu voi retrage tot ce am susținut.

Vocea lui Royal e blândă, dar îi pot simți duritatea. Știe el ceva.

Mă întorc din nou spre director. El e veriga slabă aici.

— Puteam face astea în laboratorul de informatică al școlii. Nici de Photoshop n-aveam nevoie. Îi trântesc sub nas teancul de hârtii. Îi apare îndoiala în ochi, așa că plusez, pentru a avea un avantaj. Trebuie să mă întorc la oră. Semestrul abia a început și nu vreau să rămân în urmă.

Își linge buzele nesigur, iar eu îl fixez din priviri, cu toată convingerea de care pot da dovadă. Nu am tată. Și, cu siguranță, nu am nici tutore. Dacă aș fi avut, atunci unde

a fost nenorocitul ăsta toată viața mea, în timp ce mama abia câștiga atât cât să ne ducem zilele, când a trăit durerile insuportabile ale cancerului, când plângea în patul ei de la azil că urma să mă lase singură? Unde a fost el *atunci*?

Thompson oftează.

— În regulă, Ella, mai bine întoarce-te la oră. E limpede că domnul Royal și cu mine mai avem multe de discutat.

Royal obiectează.

— Documentele sunt în regulă. Mă cunoașteți pe mine și pe familia mea. Nu aș avea de ce să mă aflu aici, spunându-vă toate aceste lucruri, dacă ele nu ar fi adevărate. Ce motiv aș avea?

— Sunt destui perversi pe lumea asta, răspund eu disprețuitor. Au ei suficiente motive să inventeze tot felul de povești.

Thompson îmi face semn cu mâna.

— Ella, ajunge. Domnule Royal, asta e o surpriză pentru toată lumea. După ce o vom contacta pe mama Ellei, putem să lămurim toată situația.

Lui Royal nu îi place această amânare și readuce în discuție cât e el de important și cum un Royal nu ar minți niciodată. Mai are puțin și invocă mitul lui George Washington și al cireșului¹. Cât timp cei doi se ciondănesc, eu mă strecor afară din birou.

— Mă duc până la baie, Darlene, o mint. Apoi merg direct în clasă. Ea o înghite destul de ușor.

— Nu te grăbi, am să o anunț pe profesoara ta.

---

¹ Una dintre cele mai cunoscute legende care îl are în centru pe George Washington. În ea se afirmă că, la vârsta de șase ani, George Washington primește o toporișcă cu care taie cireșul tatălui său. Confruntat cu furia și supărarea tatălui, tânărul George își recunoaște în mod deschis gestul, moment în care sinceritatea îi e apreciată de către părintele său și așezată mai presus de o sută de cireși. (*N.t.*)

Nu merg la baie. Nu mă întorc în clasă. În loc de asta, grăbesc pasul spre stație și iau autobuzul G până la capătul liniei.

De acolo, am treizeci de minute de mers pe jos până la apartamentul de doi bani în care stau în chirie pentru cinci sute pe lună. Are un dormitor, o baie murdară și o bucătărie cu living care miroase a mucegai. Dar e ieftin, iar proprietara a acceptat plata cash și nu a fost interesată de trecutul meu.

Nu știi cine e Callum Royal, dar știi sigur că prezența lui în Kirkwood n-are cum să fie ceva bun. Documentele acelea nu fuseseră făcute în Photoshop. Erau adevărate. Dar sub nicio formă n-am să îmi las viața în mâinile vreunui necunoscut care a apărut din senin.

Viața mea e a *mea*. Eu o trăiesc. Eu o controlez.

Îmi golesc rucsacul de manualele care au costat o sută de dolari și îl umplu cu haine, cosmetice și ultimele mele economii — o mie de dolari. Rahat. Am nevoie rapid de niște bani, ca să pot pleca din oraș. Sunt de-a dreptul falită. M-a costat mai bine de două mii să mă mut aici, cu tot cu biletele de autobuz, prima și ultima lună de chirie, plus garanția de închiriere. E nasol că am să mănânc din banii de chirie, dar cert e că nu mai pot rămâne prin preajmă.

Sunt din nou pe fugă. Povestea vieții mele. Mama și cu mine am fugit mereu. De iubii ei, de șefii ei perverși, de asistența socială, de sărăcie. Azilul a fost singurul loc în care am stat un timp mai îndelungat, iar asta pentru că ea era pe moarte. Uneori cred că universul pur și simplu nu vrea să mă lase să fiu fericită.

Stau pe marginea patului și încerc să nu plâng de frustrare și de furie și da, bine, și de teamă. Îmi ofer cinci minute de autocompătimire, apoi pun mâna pe telefon. La dracu' cu universul.

— Hei, George, m-am mai gândit la oferta ta de muncă la Daddy G, spun atunci când o voce de bărbat răspunde la telefon. Sunt pregătită să o accept.

Lucrez de-o vreme ca dansatoare la bară la Miss Candy, un club de începătoare, unde trebuie să mă dezbrac până rămân în chiloți tanga și cu sfârcurile acoperite cu abțibilduri. Banii sunt în regulă, dar nu foarte mulți. George m-a tot chemat în ultimele două săptămâni să avansez la Daddy G, un loc în care ți se cere să te dezbraci de tot. Am rezistat până acum, fiindcă n-am văzut motivul pentru care-aș fi avut nevoie. Acum văd de ce.

Am avut norocul de a moșteni corpul mamei mele. Picioare lungi. Talie sculptată. La sâni nu am spectaculoasa cupă dublu D, dar George a zis că îi plac sâni mei obraznici de cupă B, pentru că dau impresia că aș fi tânără. Nu e o impresie, dar conform cărții mele de identitate, am treizeci și patru de ani și numele meu nu e Ella Harper, ci Margaret Harper. Mama mea moartă. Foarte dubios, dacă te oprești puțin și te gândești la asta, ceea ce eu încerc să nu fac.

Nu există multe slujbe cu jumătate de normă pe care cineva de șaptesprezece ani le-ar putea avea și din care să-și plătească și facturile. Și niciuna dintre ele nu e legală. Să vinzi droguri. Să te prostituezi. Să faci striptease. Eu am ales-o pe ultima.

— La naiba, fato, minunată vestel! țipă de bucurie George. Am un loc liber diseară. Poți fi a treia dansatoare. Poartă uniforma de școlăriță catolică. Tipii o să fie înnebuniți după asta.

— Cât îmi dai pentru diseară?

— Cât îți dau ce?

— Bani, George. Câți bani?

— Cinci sute și cât bacșiș poți tu să faci. Dacă vrei să oferi și câteva dansuri în privat, îți dau o sută pe dans.

Căcat. Pot să fac o mie diseară lejer. Împing undeva cât mai în spatele minții toată anxietatea și disconfortul. Nu e momentul pentru o dezbateră cu mine însămi asupra moralității. Am nevoie de bani și striptease-ul e una dintre cele mai sigure metode să-i obțin.

— Am să fiu acolo. Programează-mi cât de multe poți.

Capitolul 2

La Daddy G e o cocină, dar e mult mai drăguț decât alte cluburi de prin oraș. Bine, asta e ca și cum ai spune: „Uite, ia bucata asta de pui stricat. Nu e la fel de verde și de mucegăită precum celelalte bucăți.“ Totuși, banii sunt tot bani.

Apariția lui Callum Royal la școală m-a măcinat toată ziua. Dacă aveam un laptop și conexiune la internet, l-aș fi putut căuta pe Google, dar vechiul meu calculator e stricat și nu am avut bani să-mi iau altul. Nici nu am vrut să merg pe jos, tocmai până la bibliotecă, să îl folosesc pe cel de acolo. Sună aiurea, dar mă temeam că, dacă ies din casă, Royal ar putea să mă ia prin surprindere pe stradă.

Cine e *el*? Și de ce se crede el tutorele meu? Mama nu i-a menționat numele nici măcar o dată. O clipă, m-am întrebat dacă ar putea fi tatăl meu, dar, potrivit acelor documente, și tatăl meu era mort. Și, dacă nu cumva m-a mințit mama, numele tatălui meu nu a fost Callum, ci Steve.

Steve. Întotdeauna mi s-a părut născocită treaba asta. Ca atunci când îți zice copilul tău „Mama, povestește-mi despre tati!“ și, fiind pusă în încurcătură, spui primul nume care îți vine în minte — „Ăăă, numele lui era, ăă, Steve, dragă.“

Însă urăsc să cred că mama mă mințea. Noi întotdeauna am fost sincere una cu cealaltă.

Mi-l scot din minte pe Callum Royal, fiindcă diseară e debutul meu la Daddy G și nu pot lăsa vreun străin de vârsta a doua, îmbrăcat într-un costum de o mie de dolari, să mă distragă. Sunt deja destui bărbați de vârsta a doua cu care să-mi ocup mintea în clubul ăla.

Clubul e plin. Presupun că seara școlărițelor catolice e o mare atracție la Daddy G. Toate mesele și separeurile de la parter sunt ocupate, dar locurile VIP de la etaj sunt goale. Nu e surprinzător. Nu sunt prea multe VIP-uri în Kirkwood, acest orașel din Tennessee, situat la periferia Knoxville. E un oraș de muncitori, majoritatea necalificați. Dacă faci mai mult de 40 de miare pe an, ești văzut precum un bogătaș. De asta l-am și ales. Chiria e ieftină, iar sistemul de învățământ public e decent.

Vestiarul e în spate și e plin de viață când intru. Femei pe jumătate goale îmi aruncă priviri furișe de la intrare. Unele dau din cap aprobator, altele zâmbesc, apoi revin la aranjatul și fixarea jartierelor sau își văd de machiajul lor.

Una singură se repede la mine.

— Cenușăreasa? mă întrebă.

Dau din cap aprobator. E numele de scenă pe care l-am folosit la Miss Candy. Părea potrivit la vremea aia.

— Eu sunt Rose. M-a rugat George să-ți arăt cum stă treaba în seara asta.

Întotdeauna se găsește câte o cloșcă în fiecare club — o femeie mai în vârstă, care își dă seama că a pierdut lupta cu gravitația și hotărăște să se facă utilă în alte moduri. La Miss Candy, fusese Tina, tipa îmbătrânită cu părul decolorat, care mă luase sub aripa ei din prima clipă. Aici, e roșcata îmbătrânită, Rose, care se agită într-un fel mămos pe

lângă mine, în timp ce mă conduce spre bara pe care sunt agățate costumele.

Când apuc uniforma de școlăriță, mă prinde de mână.

— Nu, aia e pentru mai târziu. Uite, pune-ți asta.

În secunda următoare, mă trezesc că mă ajută să intru într-un corset negru cu șnururi încrucișate și o pereche de tanga negri dantelați.

— În asta dansez?

Abia pot respira în corsetul ăsta, ce să mai spun despre a ajunge la șnururile care-l desfac.

— Nu băga în seamă ce e-n partea de sus.

Începe să râdă când îmi observă respirația sacadată.

— Tu dă din fund, călărește parul lui Richie Rich și ai să fii în regulă.

Mă uit la ea complet debusolată.

— Credeam că merg pe scenă.

— Nu ți-a zis George? Ai un dans privat la canapeaua VIP acum.

Ce? Dar abia am ajuns. Din experiența mea la Miss Candy, în mod normal dansezi întâi pe scenă de câteva ori înainte să te solicite vreun client pentru un dans în particular.

— O fi vreunul dintre clienții tăi fideli de la fostul club, își dă Rose cu presupusul când îmi observă uimirea. Intră Richie Rich aici frumos, ca și cum ar fi stăpânul locului, îi dă lui George cincii sutare și îi zice să te trimită la el. Îmi face cu ochiul. Joacă asta cum trebuie și îl mai storci de câteva bancnote de o sută.

După care pleacă, dând peste una dintre celelalte dansatoare, în timp ce eu rămân acolo, întrebându-mă dacă am făcut o greșală.

Îmi place să mă port ca și cum aș fi o dură și da, într-o anumită măsură, sunt. Am fost săracă și flămândă. Crescută de o dansatoare de striptease. Știi să trag un pumn dacă e cazul. Dar am numai șaptesprezece ani. Câteodată, pare prea puțin, având în vedere viața pe care am trăit-o până acum. Uneori, privesc împrejur și-mi spun: „*Locul meu nu e aici*“.

Dar *sunt* aici. Sunt aici și sunt falită și, dacă vreau să devin fata aceea normală care îmi doresc cu disperare să fiu, trebuie să ies din cabina asta și să-i călăresc parul domnului VIP, cum a încercat Rose s-o spună cât mai drăguț cu putință.

Apare George, iar eu pășesc în hol. E un tip îndesat, cu barbă mare și ochi blânzi.

— Ți-a spus Rose despre client? Te așteaptă.

Dând aprobator din cap, înghit în sec.

— Nu trebuie să fac nimic special, nu? Doar un dans în poală obișnuit?

George chicotește.

— Fii cât de specială îți place ție să fii, dar, dacă te atinge, Bruno îl scoate afară în șuturi.

Sunt ușurată să aud că la Daddy G se aplică regula potrivit căreia n-ai voie să atingi marfa. Să dansezi pentru tipi slinoși e mult mai ușor de suportat atunci când își țin labele soioase departe de tine.

— Ai să te descurci, fato. Mă bate ușor pe mână. Și, dacă întreabă, ai douășpatru, în regulă? Nimeni care are peste treizeci nu lucrează aici, ții minte?

Ce ai zice de sub douăzeci? aproape îl întreb. Dar îmi țin buzele strâns lipite. Cu siguranță știe că mint în legătură cu vârsta mea. Jumătate dintre fetele de aici fac asta. Și chiar dacă am avut eu o viață grea, nu arăt de treizeci și

patru de ani nenorociți. Machiajul abia mă ajută să arăt de douăzeci și unu. Abia.

George dispare în vestiar, iar eu inspir adânc înainte să o iau pe hol.

Basul apăsător mă întâmpină în încăperea principală. Dansatoarea de pe scenă tocmai și-a desfăcut nasturii de la cămașa albă de uniformă, iar bărbații sunt înnebuniți la vederea sutienului ei transparent. Bancnote de dolari curg pe scenă. Pe asta mă concentrez. Pe bani. La naiba cu orice altceva.

Și totuși mă simt atât de mâhnită la gândul de a pleca din Liceul GW și la toți acei profesori cărora chiar pare să le pese de materiile pe care le predau. Dar am să găesc eu altă școală într-un alt oraș. Un oraș în care Callum Royal n-o să poată să...

Mă opresc de pe traiectoria mea. Apoi fac stânga-mprejur, panicată.

E prea târziu. Royal deja a traversat salonul întunecat de la VIP, iar mâna lui puternică îmi cuprinde acum brațul.

— Ella, spune el pe o voce joasă.

— Dă-mi drumul.

Tonul meu sună pe cât de indiferent pot să-l fac să pară, dar mâna îmi tremură, în timp ce încerc să o descleștez pe a lui din jurul brațului meu.

Nu îmi dă drumul, nu înainte ca un alt personaj să iasă din umbră, un bărbat îmbrăcat într-un costum negru, lat în umeri precum un fundaș.

— Fără atingeri, spune matahala pe un ton amenințător.

Royal îmi dă drumul, ca și când brațul mi-ar fi fost de lavă. Îi aruncă o privire necruțătoare matahalei de Bruno, după care se întoarce către mine. Ochii îi sunt ațintiți pe